

Izajáš 58, 7 – 12 Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: „Tu jsem!“ Odstraníš-li ze svého středu jho, hroící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“ Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům.

Milé sestry, milí bratři!

Co znamená Den díkůvzdání za úrodu? To mělo smysl, když lidé byli závislí na Boží pomoci, aby se urodilo a netrpěli hladem. Takovou závislost mohou dnes cítit zemědělci, farmáři při jarních mrazících nebo přemnožených škůdcích. My jsme závislí spíš na slevách, které nám markety poskytnou a na penězích, které nám zaměstnavatelé dají za naši práci. Jistě se díkůvzdání za úrodu musí chápat širěji. Širší úroda, nejen potravinová. A opravdu. Před dvěma léty byl v tento den text o boháčovi, který se chystal postavit nové sýpky, aby měl kam dát hojnost úrody. **Hodnotu má bohatství od Boha**, říká na to Ježíš. Z tohoto bohatství se můžeme radovat. A děkovat za ně. Děkovat už předem. **V každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.** Jak to Boží bohatství získáváme? Přesně tak, jak nám to radí apoštol Pavel: **V každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.** Jsme přece Boží děti a Bůh se chce o nás postarat. Ne však tak, že bychom nemuseli nic dělat. Víme o co máme v Boží rodině, v jeho království, usilovat, co dělat, jak žít. Když si uvědomujeme, jak je to nesnadné – nenechat se zlákat svým tělem, světem, ďáblem, spoléháme na něj, na jeho pomoc, jeho vedení, a poznáváme, jak nám jde vstříc, jak pomáhá, jak připravuje, co máme udělat. Tak mohl i ten boháč poznávat, že ta velká úroda nebyla jenom pro něho, ale i pro chudé. A udělat to, k čemu nás vybízí dnešní perikopa. Když jsi se stal bohatým, když jsi toho tolik dostal, dávej potřebným. Zase vidíme v dnešní perikopě, že to bohatství se netýká jen výživy. Ale i obdarování, osvobození. A výsledek? Poznáme, že Bůh nám chce dávat stále víc. I sebe. Mít srdce plné Boha, je to největší bohatství.

Tak dnešního dne, a nejen dnes budme vděční za všechno. Poznáme, že ve všem nás obdarovává Bůh. To neznamená, že budeme žít jako v pohádce. Svět ve zlém leží, říká Boží slovo. Můžeme však mít jistotu, že nás má ve svých rukou náš nebeský Otec, doprovází nás starší bratr Ježíš, vede jeho Svatý Duch. To nás naplňuje pokojem, který svět dát nemůže, dává nám životní moudrost, sílu přemáhat vše, co nám brání v cestě. V první řadě budme vděční za Boží království, které jsme dostali, které můžeme rozvíjet, ve kterém můžeme žít navzdory zlu, které chce pohltit každé dobro. Můžeme se radovat a děkovat za to, že máme světlo, patříme ke kvasu a i my se stáváme Božím darem, pšenicí pro tento svět.

I loňská perikopa mluví ve stejném duchu. Apoštol Petr nás vybízí, abychom všechny Boží dary využili pro své bližní. Nejen pohostinnost, ale i všechny služby, ke kterým nám Bůh dává sílu. Dnes je den, kdy si uvědomujeme, že všechno dostáváme od Boha. Každý den je dnem žně. Dnem obdarování. Dnem Božích zázraků. Při každém kroku můžeme děkovat. Každý den. A je krásné, když si uvědomíme: Za toto jsem ještě nepoděkoval. Díky Otce, Díky Ježíši. Díky Svatému Duchu. Každé toto přijetí Božího daru nás vyzve: Nemohu i já obdarovat svého bratra, svou sestru? Jakým darem pro své bližní jsem se stal? I tak vzniká Boží království. I tak se uskutečňuje. Obdarováváním. I těch, kteří netuší, proč je obdarováváme, netuší, že je v nás obdarovává sám Bůh.

Bůh chce působit v nás a skrze nás. A tím nás proměňovat. Každý z nás si nese ve svém srdci z mládí, ba i jako genetické dědictví různé bolesti, nemoci, nesnáze. Nedokážeme se otevřít, vítězí v nás

pesimismus, nevidíme ve všem Boží ruku, jsme bojácní. A tak dále. Bůh nás chce uzdravit: **Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva.** I Ježíš mluví o našem světle, které nebudeme schovávat pod kbelík.

Bůh nám chce být blízko: **Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: „Tu jsem! Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům.** Když si budeme všimát, jak Bůh jedná v našem životě, budeme poznávat, jak na každém kroku nás živí, posiluje, obdarovává, vede. Děkuje mu. Amen.